

EL CONTE DEL COMTE ARNAU

Un relat de: [Marceli](#)

El comte és molt famós a Catalunya i a la seva historia. Es diu Arnau, i es veu que era molt alt. Gairebé un gegant . El seu cavall, era tan gran com un cavall damunt d'un altre, o sigui con dos cavalls d'alt. Pujar a un cavall normal, ja és difícil, figureu-vos un cavall tant gran. Deus necessitar una escala de bombers. En aquell temps no hi havia bombers, aleshores trucava als castellers. Li feien una torre, i al pujaven damunt del cavall.

A demés del problema de que el cavall era massa alt, la seva novia s'havia ficat a monja. En un convent que és a dalt de tot, de un muntanya molt grossa, i molt alta. Més alta que els núvols i les altres muntanyes. No sé com és deia la noia, la direm Marta. La Marta no podia sortir del convent. Estava prohibit. Ni els dies de cada dia, ni els caps de setmana, ni per vacances, ni per Nadal. Tenia que estar sempre dins del convent. Resant, plorant, entristida, i sense saber que fer. Tampoc tenia mòbil, i les amigues, no la podien enviar missatges, ni trucar-la. El Interness i el Jotmail, no s'havien inventat i tampoc podia xatejar amb el Arnau. Eren unes condicions molt difícils. Vosaltres no aguantaríeu ni un dia, sense la tele, el mòbil, els videojocs, el DVD, etc...

Coneixia al l'Arnau des de petit. I vaig anar a veure si el podia ajudar en alguna cosa. L'Arnau, li agradava molt fer teatre, havia muntat una Companyia i tot. Es deïem "Els Jaguars".Al Rei de la Comarca no el va agradar que el critiqués en públic (ni en privat) . Va donar ordre que se l'empresonés . El pobret, sense poder veure a la seva novia, i a sobre en presó. Per sort als quatre dies el van deixar anar (Debut a una Amnistia – Amnistia és un perdó que es dóna quan hi ha un canvi polític o de humor).

Vaig anar al seu poble, a la Poble de Lillet. Vaig tocar el timbre del seu castell. Em va preguntar qui era, i li vaig dir: Obre,¡ soc jo ! .. i va obrir, i vaig entrar. El tenia tot ple de pols. Com es notava que no tenia cap dona a casa. Per sort tenia encesa la llarg de foc i apagada la tele. I ens varem a posar a mirar les flames. Pel•lícules de flames, flames daurades, flames vermelles, flames grogues. De color verd no hi veien cap. Deu ser que encara no estan inventats els semàfors. Entre flama i flama, parlaven una mica dels vells temps, quan agafaven unes "mones" ... del parq zoològic i els hi donaven cacauets... Al final es varem quedar adormits, i el foc també .

Al dematí, li vaig explicar el que havia planejat a la nit. Li va semblar un pla excel•lent. I el varem posar en practica . Vaig cercar un vestit de monjo. Varem fer un "permisos de trasllat". I varem esperar el diumenge, "dia de les visites", per fer-ho possible.

Em vaig presentar a la porta del convent. Vaig trucat a la porta. Una monja va mirar per la ranura de la porta, i em va demanar a que es devia la meva visita. Em van acompanyar fins a una cela, a on vaig esperar a la Mare Superiora.

Vaig treure les acreditacions, i van dir a la Marta que es preparés pel trasllat. La Marta va venir amb el seu equipatge preparat, jo em vaig posar la caputxa perquè no m'identifiques. De tota manera no vaig poder tancar el meu llarg i únic nas del món, i va fer una ganyota amb la cara, com dient : " ¡ no pot ser possible !, el Quixot vestit de monjo ?, tanta clausura me ha afectat " ... Era possible, i van sortir del convent. La va ajudar a muntar el cavall, i després de més de mitja hora de camí, es van trobar amb L'Arnau.

Encara no estava tot resolt. Tard o de hora s'en adonarien que els papers eren falsos, i que la Marta havia estat raptada per algú, amb males intencions . Això alertaria a les autoritats, i castigaria als infractors amb dures penes. Eixint que encara quedava una cosa per resoldre. L'Arnau va decidir donar la cara. I va agafar la Marta i se la va endur a les festes del poble. La gent sabia el que significava. Havien profanat la clausura i el càstig no trigaria en arribar.

Però aquella nit, podien gaudir dels somriures, de la música, del ball. De sentir-se l'un a prop de l'altre, sense res que els separés. Van donar voltes per la fira, van pujar als auto xocs, van menjar núvols de sucre, i pomes amb sucre vermell, ¡ que bones !, van ballar al envelat, tocava l'orquestra Plateria ... Allò de " me voy pa el pueblo, hoy es mi día " ... Després va cantar el José Guardiola, i per últim La Trinca ... Els Lluís Llach havia fet de teloner, encara estava començant . De cop van avisar que venien els guardes del Rei, ... i es clar, L'Arnau i La Marta van tenir que fugir a corre cuita. El cavall de L'Arnau tenia molts cavalls de potencia, i molta velocitat .

Les autopistes de l'època, no estaven gairebé preparades . Hi havia moltes pedres, forats, gairebé tot era camí de cabres. Encara eixint, el cavall de l'Arnau, li guanyava al Ferralla del Shumacker i al Ibici del Fernando Alonso. Malgrat tot teníem preparat un truc per despistar als guàrdies. Havien preparat, amb teles, draps i pals, un ninots, que vist de lluny semblessin L'Arnau fugint.

L'Arnau em va donar les gràcies i va agafar el camí de la costa. Em vaig quedar fins que vaig veure als guardes .

Vaig moure el ninot perquè el veiessin vent vist . I sense dubte que el van veure, perquè van sortir corren per agafar-lo . Quan eren a uns 200 metres vaig empènyer el ninot cap a un barranc, i em vaig amargar entre els matolls, ben estirat a terra. Els guàrdies es van apropar al barranc i van dir : “ pobrets, no han vist el precipici i han caigut al fons “ , “ veieu si s’han pogut en sortir ?” , “impossible, es massa fons, han anat a parar directament al cel o al infern”.

La llegenda diu que el Comte Arnau, no es va en sortir, i que es va convertir en un espectre, que s’apareix els dies senyalats, damunt del seu cavall. Amenaçant a les persones que transiten les muntanyes a la nit. La gent tanca bé les portes i les finestres i no surt ningú fins que es fa de dia.

Ara ja sabeu que tot és mentida. Era millor convertir-se en una llegenda, que rebre un càstig injust. Era millor transitar les nit com un fantasma fins al final dels dies, que viure sense la companyia de la seva amada. L’Arnau i La Marta, van anar a viure a Roses. Es van fer passar per Alemanys. En públic parlaven poc i en accent estranger. I en el temps, parlaven el català amb més facilitat i així, mica a mica, es van integrar a la vida del poble, i els seus fills van poder viure feliços i amb tranquil•litat.

MARCEL•LÍ MIRET
marcelinosi@yahoo.es
TW @QuixotCatala